

Keresztény hittel Indiában

Dr. Dobos Ágoston a békésszentandrás református gyülekezet lelkésze akkor indult el Indiába, mikor olyannyira kiélezett volt az indiai-pakisztáni viszony, hogy senki sem tudhatta, nem indul-e atomháború a térségben. Június 5-e és 15-e között töltött ott tíz napot az OM (Operation Mobilization) Missziós Társaság megbízásából, mely társaságnak a célja a keresztény hit terjesztése az egész világon. Dr. Dobos Ágoston a missziós társaság magyarországi képviselője, az Onézimus Alapítvány kuratóriumi tagja. Azért ment el, hogy tanulmányozza a kiemelkedő munkájú indiai OM szervezetet. Élményeit, tapasztalatait a múlt hét végén osztotta meg a szarvasi református hívekkel, interjúnk is most készült vele.

- Az az érzése az embernek, hogy ahogyan Amerika és Európa nyomán a világ kétpólusúvá kezd válni, egyre inkább az érdeklődés előterébe kerül Kelet mind politikai mind vallási szempontból.

- Az én megítélésem szerint India egy szentistváni fordulat előtt áll. Az ország még dilemmában van, valószínűleg István királynak is sok töprengésbe került, jó lesz-e ha felveszi a keresztény hitet.

- Azt tudjuk Indiáról, hogy többvallású ország és azt is, hogy éppen a vallási ellentétek miatt van sok problémájuk. De azt meglepő hallani, hogy éppen a keresztény állam megalapítása lehetne a kivezető út ebben az ősi keleti kultúrájú térségben.

- Az indiaiak 79 százaléka hindu vallású, 12 százaléka muzulmán hitű, a keresztények aránya 2,4 százalék. Amint egy amerikai professzortól hallottam egy afrikai misszionáriust idézve: "Egy misszionárius többet ér a béketeremtésben mint ezer katona, és sokkal olcsóbb is." István Magyarországotól is igen távol állt az ő döntése idején a keresztény vallás, és a kereszténység felvétele új fordulatot adott a népének. Biztosan egészen másképpen alakult volna a magyarság sorsa e nélkül. Az általam ismert történelem-kutatók véleménye szerint István lépése nélkül egyszerűen elvezett volna ez a nép.

- India helyzete azért politikai és földrajzi szempontból is más mint Magyarorszáé.

- Valóban nem ugyanaz a kettő, de hasonló folyamatok lezajlód-

hatnak. Azt, hogy István döntése politikai vagy hitbeli döntés volt-e, vitatják. István király intelmeit olvasva azonban magam úgy gondolom, hogy hitből döntött a kereszténység mellett. Megértette, hogy Jézus Krisztus a megváltó a megoldás az életünkre nézve. Hiszem, hogy aki az Istent elfogadja, ráadásul megkapja, hogy tett zseniális politikai cselekedetként értékelik. Ugyanúgy mint ha valaki dönt Isten mellett, előbb-utóbb kiderül, hogy sokminden mást is szinte "mázlistaként" jól csinál.

- Milyennek látta Indiát?

- Sokat hallottam erről a varázslatos, kontrasztokkal teli országról, hallottam az indiai gazdagságról és a nyomorról, de egészen más a tapasztalás. Mellbevágott, életemben nem láttam még akkora nyomort mint ott. Több kulturális sokkon keresztülestem, de ez volt a legnagyobb.

- Tényleg az utcán halmak meg az emberek, mint ahogy a Teréz Anyáról szóló filmben láthattuk?

- Nagyvárosok nyomornegyedében nem jártam, ilyesmit nem láttam. De elvittek olyan nyomorfalvakba ahol az "érinthetetlenek" kasztjába tartozók élnek szinte rabszolga módon, embertelen körülmények között. Tudni kell, hogy megvannak ugyanakkor Indiában azok az emberek, akik a legnagyobb gazdagságban élnek, és a technika valamennyi vívmányát birtokolják.

- A szegények nyomorának a hindu vallás lenne a magyarázata? Az, hogy az emberek elfogadják a sorsukat, a karmát, a meg-

Indiai "érinthetetlenek", dalitok falujában

változtathatatlan?

- A hindu vallás alapeleme a reinkarnáció. Hitük szerint az alapján dől el, haláluk után egy magasabb vagy alacsonyabb életminőségbe születnek-e újra, hogy mennyiben tettek eleget a vallás tanításainak. Ez nemcsak azt jelenti, hogy a szegények elfogadják a sorsukat, hanem azt is, hogy a gazdagok azzal a meggyőződéssel élnek; ők megérdemlik ezt a kiemelt helyzetet és a szegények is megérdemlik a nyomorukat.

- Megtudta mitől sikeres az indiai OM szervezet munkája?

- Azt hiszem attól, hogy komolyan veszik az imádságot. Másrészt az érinthetetleneknek a "dalitok"-nak nyújtott önzetlen segítségük teszi hitelessé a munkájukat. Gyerekeket tanítanak iskolákban, segítenek az étkeztetésükben, orvosi ellátást szerveznek számukra, elbeszélgetnek velük, törődnek a lelkükkel.

- Tehát Indiában híveket sze-

reznek a keresztény egyháznak. Ugyanakkor úgy tűnik mintha a világ fejlettebb felén - az Egyesült Államokban, Nyugat-Európában, de itt Magyarországon is - egyre több hive lenne a keleti vallásoknak. Ön szerint mi lehet ennek az oka?

- Az emberekben lelki vákuum keletkezett, sokan kiábrándultak a kereszténységből, vagy nem is találkozhattak az igazi keresztény hittel. Az itthoni keresztények nem voltak eléggé önzetlennel, hogy megmutassák milyen nagy lelki kincs a hitük. Miután lelki légtér nincs, azt a helyet valaminek kell tölteni, előtérbe kerülhetettek más vallások.

- Milyen érzésekkel tért haza Indiából?

- Azon gondolkodtam, hogyan lehetne segíteni ennek a 250 millió rabszolgai nyomorban élő dalitnak, érinthetetlennek. Rájöttem, hogy az igazi megoldás, nem egy halat adni az éhezőknek, ha-

nem megtanítani halászni. Az jelentheti számukra a felemelkedést, ha meglátják és elfogadják: Jézus Krisztus azért jött, hogy megkeresse és megtartsa ami elveszett. Az ő sorsukból az lenne a kiemelkedés ha ráéberednének, nincs reinkarnáció, az emberek egyszer meghalnak, amit az ítélet követ. Jézus Krisztus azért halt meg, hogy a bűneinket magára vegye és aki ebben hisz annak örök élete van. Ez a hit adhat 250 millió embernek kilépést a nyomorból. A másik hatása ennek az útnak az, hogy még hálásabb legyek azért amim van és halát adjak azért az érthetelen kivételezésért, amiben részem van. Az ember hajlamos csak felfelé nézni, elégedetlennek lenni. Pedig az emberiség gazdasági piramisában még a legszegényebb magyarok is magasabban foglalnak helyet, mint az indiai dalitok. Látunk kell felfelé is és lefelé is a maga arányaiban. **K.Z.S.**

Hallgatózunk...

Várok a soromra a pénztárazetben. Türelmesen. És két lépéssel hátrébb, hogy ne legyenek fültanuja annak, mennyit tesz be, vesz ki, helyez át az előttem érkezett ügyfél. "Nem ide tetszik várni?" - szólal meg mögöttem egy türelmetlen férfihang. "De igen, csak nem vagyok biztos abban, hogy mások pénzügyei rám tartoznak, ezért hagytam némi távolságot" - mondanám, de a szűrés tekintet láttán inkább csendben maradok, s előrébb lépek. Mivel füldugóm nincs, így önkéntelenül is tudomást szerzek arról, mennyi pénzt helyez el számláján az előttem álló hölgy. Közben pedig csendesen elmélkedem a banktitokról...

"Parancsoljon!" - hallom a banktisztviselő kedves hangját, s már nyújtom is a szükséges papírokat. "X.Y. nevére szól a számla, ugye?" - kérdi a tisztviselő változatlan kedvességgel. Miközben csendesen "igen"-nel felelek, nyakamban érzem a szűrés tekintetű úr szuszogását... Persze, neki sincs füldugója... Aztán közelemből óhajomát. Így a mögöttem álló már teljesen képen van.

Kilépek a pénztárazetből... Tovább elmélkedem a banktitokról... Aztán arról, hogy mást ezt már megoldották. Egészen olcsón. Az ablakok előtt másfél-két méternyire egy kordon jelzi a határt. Annál közelebb csak az léphet, aki éppen következik. Így senki sem hallgatózik. Megint másutt sorszámkokat kaphatunk egy automatából, s ha a mi számunk következik, mehetünk. Addig a tisztviselőktől távolabb elhelyezett fotelokban ülünk. S megintcsak nem hallgatózunk... merthogy nem érdekel bennünket mások bankszámlája.

...Bár ki tudja... lehet, hogy van, akit éppen ez érdekel. S ez még veszélyes is lehet.

L.J.

Kép és szöveg: Lipták Judit

A vásári forgatag csak tíz óra tájban élénkült meg - ekkorra engedett ugyanis a reggeli csipős hideg.

Már negyed tizenegy volt és még egyetlen bicikli sem kelt el... Pedig a legdrágább is csak 13 ezerbe került, s 9 ezerért is választani lehetett. No persze nem új, hanem használt kerékpárok voltak. Gyáni Zoltán ugyanis, akit a szarvasi piacon is gyakran láthatunk, használt műszaki cikkeket kereskedik, s emellett bicikliket javít. Nem igazán keseredett el a gyengének is alig nevezhető forgalmon, mert mint mondta, reklámnak jó ez a vásár: sokan elkérték a címet, s talán majd egyszer felkeresik.

Talán a szokatlanul csipős reggeli hideg, talán a hóeleji, fizetés előtti laposabb pénztárcák... nem tudni pontosan, mi lehetett az ok, de a november 3-i szarvasi vásáron valahogy nem volt nagy a mozgás. Kevesebb sátrat állítottak fel, s kevesebb volt a nézelődő is. Kivételt talán csak az állatvásár képezett, ahol a felhozatalra nem lehetett panasz. Borjú, birka, kecske, s legnagyobb számban kismalac... mindannyian új gazdára vártak. Nézelődőkből itt nem volt hiány, vásárlókból annál inkább. Pedig a hét-nyolc hetes malacok ára mindössze négyezer-öttszáz forint volt. (Mi ez a tavaszi 12 ezerhez képest!) Persze ősszel mindig gyengébb a vásár, kevesebben vesznek tőle malacot. A nézelődők többsége tehát inkább csak felfigyelt a terepet, kereslet és kínálat nem volt egyensúlyban, így engednie kellett az árból annak, aki túl akart adni állatait. Pénzt költeni persze most is lehetett... már ha volt miből. Megvehettük magunknak a télkabátot, a gyerekeknek a soros felesleges játékot, a megszokott vásári édességeket, s ha megéheztünk, sült kolbászt és kenyert... És sok szép, hasznos holmit - fonott kosarakat, kisebb-nagyobb, állványos bográcsokat, lábasokat, fazekakat, törölközőket, ágyneműket... S ha volt időnk és kedvünk hozzá, bográrszattunk a földre terített abroszokról kínálkozó, hihetetlenül változatos apró áruk között.

Fáztak a kisborjak is, ezért gazdájuk plédet terített rájuk. Sindel László, szarvasi gazdálkodó a két darab, háromhónapos, fekete Holsten-friz borjút 110 ezerért szerette volna eladni. Korán reggel 80 ezret ígértek értük, de ő még várt a jobb ajánlatra... Sindel László gyakran megfordul a vásárokon, hiszen állattartással foglalkozik: jelenleg négy tehén, öt ló és közel ötven sertés van a tanyáján. S mivel van tíz hektár földje, így a takarmány nagy részét is maga termeli meg - saját földön, saját gépekkel.

Nyolcvan kilót nyomott és huszonhat-ezret kértek érte. Birkatürellemmel várta, hogy valaki megvegye...

Ezek a malacok már gazdára találtak, csak a szállításra várnak. Gurszki János 12 darab hathetes kismalacot és két kisebb süldőt hozott ki a vásárba. A süldők tüzezerért, a malacok négyezerért kelt el. S hogy ez jó ár-e? "Jónak nem jó, de hát szabadulni kell tőlük!" Gurszki János, feleségével együtt rokkantnyugdíjából él, s állattartással egészíti ki jövedelmüket. Tavasszal és ősszel is akad náluk kismalac, mindig van mit kihozniuk a vásárba, s szerencsére szinte mindig sikerül is túladniuk a portékán.